

POSTANOWIENIE

Dnia 27 lipca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa A. B.
przeciwko E. P.
o ochronę dóbr osobistych i zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 27 lipca 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 4 lipca 2019 r., sygn. akt V ACa (...),

**1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 1.980,00 (tysiąc
dziewięćset osiemdziesiąt) zł, powiększoną o należny podatek od
towarów i usług;**

**2) przyznaje adwokatowi N. C. od Skarbu Państwa - Sądu
Apelacyjnego w (...) kwotę 2.970,00 (dwa tysiące dziewięćset
siedemdziesiąt) zł, powiększoną o należny podatek od towarów i
usług, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej
z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub

wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący oparł wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na czwartej spośród wymienionych przesłanek.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury, odwołanie się do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga przedstawienia, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że istotnie skarga jest oczywiście uzasadniona. Chodzi tu o wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Celem sformułowania powyższej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest wykazanie oczywistego naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacji, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nie publ.).

Skarżący wskazał na oczywistą zasadność skargi z uwagi na „bezpodstawne oddalenie” jego wniosku o przyznanie pełnomocnika z urzędu.

Uzasadnienie wniosku - składające się w zasadzie z przytoczenia treści jednego orzeczenia i dwóch zdań uzasadnienia - nie przekonuje o oczywistej zasadności skargi.

Należy przypomnieć, że w przypadku, gdy strona skarżąca twierdzi, że jej skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, powinna przedstawić argumentację prawną, wyjaśniającą, w czym ta oczywistość się wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie. Skarżący nie przedstawił w tym zakresie stosownego wywodu.

Ubocznie należy zauważyć, że nieważność postępowania z przyczyny wskazanej w art. 379 pkt 5 k.p.c. zachodzi wówczas, gdy uczestnik (strona) wbrew swej woli zostaje faktycznie pozbawiony możliwości działania w postępowaniu lub w jego istotnej części, jeżeli skutki tego uchybienia nie mogą być usunięte w toku sprawy przed wydaniem orzeczenia, które kończy postępowanie w danej instancji (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2012 r., sygn. akt IV CSK

403/11, nie publ.). Odmowa ustanowienia dla strony pełnomocnika z urzędu, skutkująca pozbawieniem jej możliwości obrony swych praw, a tym samym nieważnością postępowania, ma miejsce tylko wtedy, gdy strona swoim zachowaniem wykazuje nieznajomość reguł postępowania lub nieporadność, prowadzącą do tego, że przy faktycznym lub prawnym skomplikowaniu sprawy nie jest w stanie wykorzystać prawnych możliwości prawidłowego jej prowadzenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 sierpnia 2020 r., sygn. akt I CSK 411/19, OSNC z 2021 r., nr 3, poz. 20). W konkretnym stanie faktycznym sytuacja taka nie wystąpiła.

Wobec powyższego nie można uznać, że przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania została w sposób właściwy wykazana.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).